

Bilag 2.

Skibsmægler A. E. Sørensens Forslag i Skoleskibssagen.

I den af Regeringen planlagte praktiske Sejlskibs-Uddannelse af Navigatøreløver, i hvilken Statsskoleskibet indgaar, er paaregnet Skoleskibsuddannelse i ca. 9 Maaneder væsentlig om Vinteren. Resten af den 2-aarige Sejlskibssejlad, altsaa ca. 15 Maaneder, vil foregaa væsentlig som nu om Bord i de ca. 500 smaa Motorsejlere mellem 20 og ca. 100 Br.-Tons, som sejler mellem danske Havne og mellem disse og de nærmestliggende tyske, svenske og sydnorske Havne. De noget større Sejlskibe ses der bort fra, fordi de formentlig vil forsvinde i Løbet af kort Tid.

Ved Uddannelse i Statsskoleskibet, til hvilket en Del Elever ogsaa rekrutteres fra Skoleskibet „Georg Stage“ og fra Sømandshøjskolen i Svendborg, tilstræbes udviklet mange af de Egenskaber, som kun kommer i anden Række under Sejladsen med de mindre Motorsejlere, nemlig Disciplin, Hurtighed, Orden, Renlighed m. m. I Skoleskibet vil der tillige være Lejlighed til i nogen Grad at udjævne de ret store Forskelligheder i Elevernes Forudsætninger i kulturel Henseende og med Hensyn til Legemsudvikling, ligesom man gennem en elementær Undervisning i Dansk, Regning o. lign. vil søge at afkorte Elevernes Ophold i Navigationsskolernes Forberedelsesklasser.

Skibsmæglerens Forslag gaar ud paa at anvende de Midler, der er knyttet til Bygningen af et Skoleskib, til at holde Liv i nogle af de større Motorskonnerter og i Stedet for den ovennævnte Specialuddannelse supplere Sejladsen i de mindre Motorsejlere med en Sejlad om Bord i de større Fartøjer af denne Type, Skibe paa 300—500 Br. R. T. Disse Skibe sejler væsentligst i Nord- og Østersøfart; der sejles dog kun om Sommeren.

I hver Skonnerter tænker han sig foruden fast Besætning bestaaende af Fører, Styrmand og Kok indtil 8 Navigatøreløver, hvilke sidste kun skulde have en minimal Hyre. Der regnes med indtil 16 Skonnerter, der ved Indkøbet skulde staa Staten i gennemsnitlig 60 000 Kr., altsaa i alt 960 000 Kr. Disse 16 Skonnerter skulde det overdrages en af Staten lønnet Reder at drive, og Skibsmægleren regner med, at Skonnerterne uden Vanskelighed vil kunne sejle uden Underskud selv i mindre gode Tider.

Herimod kan naturligvis gøres talrige Indvendinger:

For det første hviler Ordningen paa Resterne af et Skibsmateriel, som antagelig hurtigt vil forsvinde, dels fordi store Udgifter til Reparationer efter Havarier ikke vil være vel anvendte Penge, og dels ved Forlis. Om Nybygning af saadanne Skibe kan der formentlig ikke blive Tale, og det hele vil derfor naturligt faa en midlertidig Karakter, som Staten neppe kan basere en Uddannelse paa. Ligeledes er det vanskeligt at tænke sig Staten som betalende Reder for disse 16 Skonnerter konkurrerende med det private Skibsfarts-Erhverv ved Hjælp af en underbetalt Besætning; det kan i hvert Fald ikke anses for sandsynligt, at en Ordning som denne skulde ligge indenfor de Forudsætninger, hvorunder Afgiftsloven af 1. Juni 1929 blev til.

Endvidere stiller det sig meget tvivlsomt, om Beregningen holder Stik; der ses saaledes ikke at være taget Hensyn til de betydelige Udgifter ved Udvidelse af Mandskabslukaerne, og man maa vist i det hele gøre sig klart, at der, naar Staten skal være Reder paa den Maade, maa regnes med stadig forøgede Udgifter og Underskud.